

Idet Udvalget ud fra disse Betragtninger er gaaet til Overvejelsen af det foreliggende Lovforslag, har det i alt væsentligt kunnet tiltræde dette, dog ikke § 1. Selv om de Medlemmer af Udvalget, der have været med at stille Forslaget, fremdeles mene, at de i denne Paragraf givne Bestemmelser ere rigtige og praktiske, have de dog maattet erkende, at over for den Modstand, som fra anden Side rejstes derimod, lode de sig ikke gennemføre. Hvad saa angaar Lovforslagets øvrige Paragraffer, har man efter dertil af Landbrugsministeren givne Anledning fundet det rigtigt at sammenarbejde dem og de andre Ændringer i den gældende Lov, som man fandt ønskelige, med selve denne og er da kommen til de i nedenstaaende Ændringsforslag foreliggende Resultater, med Hensyn til hvilke man skal bemærke følgende:

Naar der bliver Spørgsmaal om at beskutte en Kyststrækning mod Angreb fra Havet ved at forbyde Borttagelse af de Ting, der danne dens naturlige Værn: Sten, Ler, Sand og Grus er der forskellige Interesser, som gøre sig gældende og til Dels stride mod hinanden. Ejeren eller Brugeren af vedkommende Kyststrækning vil som Regel være interesseret i at faa Forbudet uedlagt; thi han taber ikke andet derved end Netten til at tage disse Ting fra Forstranden, og da han i Reglen har nok af dem paa Strandbredden, spiller det ikke nogen afgørende Rolle for ham. Kommunalbestyrelserne derimod (saavel Amtets som Sognets) og de af Beboerne, som ikke have Strandret, men som dog have stærkt Brug for de omhandlede Ting navnlig til Bæjshld, Bygningsbrug, Gulvsand, Havegrus og deslige ere af denne Grund interesserede i, at Forbud ikke nedlægges. Paa den anden Side kunne de Beboere, som have Lodder tæt ved Stranden om end ikke umiddelbart op til den, være lige saa udsatte for Bestadigelse fra Havet om end mere i Form af Oversvømmelse end af Bortføring. De derimod, der drive Optagning af disse Ting som Næringsvej, altsaa de, man med et fælles Udtryk kalder „Stenfiskere“, ville være særdeles interesserede i, at Forbud ikke nedlægges. Det maa erkendes, at det ikke er

nemt at finde en Ordning, der paa betryggende Maade afvejer Hensynet til alle disse Interesser; og navnlig maa det erkendes, at den Myndighed, der nu har Afgørelsen, nemlig de kommunevalgte Synsmænd og Landvæsenkommisjærer, for ensidig repræsentere de førstnævnte Interesser.

Under disse Omstændigheder har der i Udvalget været megen Stemning for at forlade hele det gældende Grundlag og lægge al Myndigheden i disse Forhold i Statsmagtens Haand. Den repræsenterer jo saavel Lodsejerne som Stenfiskerne, saavel Kommunerne som de private, saavel de nulevende som de kommende Generationer. Naar man dog ikke har gjort dette, skyldes det to forskellige Betragtninger, paa den ene Side Uvilje mod at ombytte folkevalgte Mænds Myndighed med en Ministers, paa den anden Side den store Bekostning for Statskassen, som det med Nødvendighed maatte medføre, om Regeringen skulde paatage sig Arbejdet med og Ansvar for at kontrollere, undersøge og ændre disse Forhold. Det vilde kræve et stort forøget Embeds personale med Lønninger, Rejseudgifter, Dagpenge osv. Hertil kommer, at Tanken har mødt Modstand fra selve Regeringens Side, lige som da den var fremme under Forhandlingerne om den oprindelige Lov.

Man er derfor enedes om for saa vidt at blive ved det bestaaende: at det er Ejeren eller Brugeren, som maa tage Initiativet til Forbuds Nedlæggelse, og Synsmændene eller Landvæsenkommissionerne, som have den „dømmende“ Myndighed. Dog har man sat Landbrugsministeren ind som „Højesteret“, jfr. § 5. I denne indskrænkede Form vil det sikkert ikke volde forøget Udgift af Betydning og indeholder dog nogen Smødelommen over for Stenfiskernes Krav paa mindre Ensidedighed i den dømmende Myndigheds Sammensætning.

Men selv om man altsaa har ment at burde blive staaende ved den private Lodsejer, som den, der ogsaa fremtidig skal sætte Sagen i Bevægelse, har man dog ingenlunde tabt af Syne, at naar Forbud skal nedlægges, er det ikke for hans Skyld alene, men først og fremmest for at bevare bort